

XL

Někdo se jim podařilo usnout, jen na pár hodin. Caseyin budík spustil ve 4.30, když celý dům ještě hluboce spal. Na chvíli byli jako omámení.

„Měli bychom prostě odejít, rovnou ze dveří a pryč,“ řekl Ed.

„Ale musím to zkusit,“ zašeptala Casey.

Předchozího večera si sbalili pár věcí do dvou batohů.

Nechávali tu dost oblečení, aby to vypadalo, že jsou pořád tady, kdyby někdo nakoukl dveřmi. Ed přehodil ručník přes tělo mořské panny.

Teď se sunuli tichem do obrovské vstupní haly. Měli pocit, jako by se to ticho mohlo roztržít na milion kousků.

„Běž,“ postrčila Casey Eda k hlavnímu vchodu.

Sama se otočila, krok za krokem. U divokých arabských koní, před pokojem, zaváhala, ochromená strachem. Cokoliv, udělala by cokoliv, aby zůstala venku.

Apartmán byl tichý. Pode dveřmi nebylo vidět světlo.

Casey velmi pomalu zmáčkla kliku a ucítila úlevu, když dveře povolily, jen nepatrně. Nezamkli se.

Návnada nad jámou.

Velmi opatrně pootevřela dveře. Nesmí narazit do zdi. Nesmí.

Vkradla se do pokoje. Byl velmi tmavý, vzduch ztěžklý spánkem. Dvojitě dveře do Roryho pokoje byly zavřené, ale z Joshova pokoje slyšela oddechování.

Ke stolu to byly čtyři metry.

Ještě kousek... najednou se Josh nadzdvihl a něco zamumlal.

Casey ztuhla a podél páteře jí přeběhl mráz.

Ale znovu si lehl, odstrčil polštář, něco brumlal. Kradla se dál, tiše jako myška, myšlenky se jako skleněný most mohly kdykoliv roztržít. Ticho bylo ohlušující.

Tři deníky. Sáhnout pro ně, nahmatat je. Do prdele, hlavně je neupustit. Pomaličku je vzít a čekat, jestli zaječí alarm.

Ticho se rozléhalo.

Otočila se ke dveřím a na zlomek vteřiny se jí zmocnil strach, že v nich bude někdo stát, další postava.

Ale nebyla tam, a tak se krok za krokem posouvala zpátky ke dveřím. Držela deníky, nemohla se už vymluvit.

„Půjdu dovnitř,“ řekla Edovi. „Jen já. Musím jít jen já. Protože kdyby se Josh probudil, můžu říct: hledala jsem tě... šla jsem za tebou do pokoje...“

„To nemůžeš říct.“

„Ale můžu,“ ujistila ho. „Můžu.“

Teď se po centimetrech posouvala ke dveřím, šourala se jako babička z noční můry, deníky v ruce... už nemohla nic předstírat.

Nespěchej. Nespíchej. Neztrácej nervy.

Jsem Malak.

Konečně byla ve dveřích, opatrně položila deníky na mramor. Nespíchej, Casey. Vždycky moc pospícháš.

Pomalou dveře zavírala, trhla sebou při nepatrném cvaknutí, když zapadly na místo.

Pak sebrala deníky a donutila se jít pomalu, pomaličku dlouhou chodbou.

Jako ve snu přešla obrovskou vstupní halu.

Ed čekal u hiluxu.

„Nebouchni dveřmi.“ Ani to nemusel říkat.

Zaparkovali co nejdál, ale když se motor probral k životu, ticho se rozbilo jako zrcadlo.

„Jeď,“ prosila Casey. „Jedeme.“

Obloha začínala na východě blednout, objevovaly se na ní šedé proužky. Casey zarývala nehty do dlaní. Křik rukou.